

ternes Side har den Forestilling, at Sagen dog vil komme til Overretten, henvender man sig ofte straks til en Overrets- eller Højesteretssagfører og beder ham føre den fra Begyndelsen af, og det gør han saa, enten personlig, ved at rejse ud til den paagældende Ret, hvor der skal føres Vidner, eller ved Fuldmægtig eller ved at bede en lokal Sagfører om at møde for sig. Altsaa dette, at den samme Sagfører kan komme til at procedere endog saavel for Over- som for Underretten, kan finde Sted nu, end mere da det, at man i en Overretssag skal have nye Oplysninger, f. Eks. nye Vidner førte ved en Underret, hvor det saa gaar til paa samme Maade, og det kan ogsaa finde Sted i Fremtiden. Kommer en Part ind i en Sag, som efter den nu vedtagne Ordning er en Landsretssag, vil han selvfølgelig — det gaar jeg da ud fra — henvende sig til en Landsretssagfører, og saa vil det være denne, som leder Sagens Førelse baade ved Forberedelsen ved Underretten og ved den senere Procedure for Landsretten.

Men i alt Fald var jo ogsaa, forstod jeg, dette den eneste Anke, der fremkom fra det ærede Medlems Side mod den borgerlige Retsplejeordning, saaledes som den nu er vedtagen, i Modsætning til som den vedtoges tidligere fra Folketingets og den tidligere Proceskommissions Side, og det er ogsaa rigtigt. Og det er ogsaa rigtigt — kun maa jeg naturligvis saa gøre opmærksom paa, at der endvidere er den store Forskel — og det er efter min Mening den væsentligste og ogsaa den beklageligste Forskel —, at Umiddelbarhedsprincippet jo ikke er opretholdt i det Omfang, hvori det tidligere var fastslaaet. Vidnerne skulle ikke nu som før ubetinget fremføres for den Ret, der skal dømme i Sagen. Det har man jo givet Afkald paa udelukkende af Hensyn til Vidnernes Bekvemmelighed og de Omkostninger, det vilde medføre at drage dem til København eller Viborg i alle Sager, som skulle for Landsret. Men helt opgivet er det jo dog ikke, thi Landsretten — og for Resten ogsaa Højesteret — kan i ethvert Tilfælde, hvor den finder det af særlig Betydning at høre et Vidne afgive sin personlige mundtlige Forklaring for Retten, indkalde ham for vedkommende Landsret og høre hans Vidneforklaring. Det er altsaa rent og skært af økonomiske Hensyn, af Hensyn til Vidnernes Ulejlighed eller Bekvemmelighed, at denne Beskæring har fundet Sted.

Men det ærede Medlems Indvendinger ramte jo særlig Strafferetsplejen: der var

det i Virkeligheden intet af Betydning, der opnaaedes, det nye var bare det gamle paa en anden Maade — det var det Indtryk, jeg fik af det ærede Medlems Forestilling. Jeg skal i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) udtalte, paa det bestemteste bestride Rigtigheden heraf, og det undrer mig noget, at netop dette ærede Medlem vilde staa op og angribe det foreliggende Lovforslag fra den Side. Thi vel er der ingen Tvivl om, at det foreliggende Lovforslag har Mangler i Forhold til det tidligere af Folketinget vedtagne med Hensyn til Strafferetsplejen, men det turde være et stort Spørgsmaal, om det, som nu foreligger, er ringere netop paa de Punkter, som det ærede Medlem anførte, end det Forslag, *han selv* var med til at indstille fra Proceskommissionens Flertals Side. Man maa nemlig ikke glemme, naar der er Tale om Proceskommissionen — den sidste, den, hvori det ærede Medlem havde Sæde —, at den er to Ting, thi der var et Flertal og et Mindretal. Det var ikke paa mange Punkter, Modsætningerne fremtraadte, thi Kommissionen havde — det være sagt til dens Ros — paa de allerfleste Punkter arbejdet sig til Enighed, men der var nogle Punkter af stor Betydning netop i Retning af det, som Folketinget bestræbte sig for at føre frem, hvor Kommissionen delte sig i et Flertal og et Mindretal, hvor den konservative Side af Kommissionen stod sammen — og dertil hørte stadig det ærede Medlem fra Højrup — i Modsætning til det liberale, det frisindede Mindretal, hvortil vi — derpaa kalder jeg ærede Medlemmer, der sammen med mig sad i Folketingsudvalget i de første Aar i dette Aarhundrede, til Vidne — stadig støttede os. Dette Mindretal bestod overalt af de samme tre Medlemmer: Octavius Hansen, N. I. Larsen og Nyholm, den nuværende Justitiarius i Højesteret, og paa et enkelt Punkt tillige af Kommissionens Formand, tidligere Justitsminister, Højesteretsassessor og Overpræsident, nu afdøde Klein, der jo var mangleaarigt Medlem af dette Ting. Det var Mindretallet i Kommissionen. Det var dem, vi støttede os til i vor Kamp for at naa videre frem, end Kommissionens Flertal — med det ærede Medlem — vilde frem.

Dette skal jeg belyse paa 3 Punkter, som ærede Medlemmer ville give mig Ret i ere af den største Betydning netop for sigtedes Vedkommende, netop med Hensyn til det, som det ærede Medlem klagede over: at i dette Forslag blev Inkvisitionen bevaret.